

КОМУНІКАЦІЙНО-КОНТЕНТНА БЕЗПЕКА

УДК 321.01:323

Г.В. Любовець, канд. іст. наук, доц.

В.Г. Король

Київський національний університет імені Тараса Шевченка, Київ

МОНІТОРИНГОВІ ТЕХНОЛОГІЇ ЯК ВІДОБРАЖЕННЯ КОНТЕНТНОГО ІНФОРМАЦІЙНО-ІНЕРЦІЙНОГО ПУБЛІЧНОГО ЕХА

У статті розглядаються актуальні проблеми новітніх підходів до питань комунікаційно-контентної безпеки, складовою якої є технології бачення конкретних геопозиційних театрів бойових дій, які будуть реальними для кожної конкретної ситуації в конкретному комунікаційно-соціумному середовищі.

Традиційні моніторингові технології – а це, швидше, технології спостереження – за сучасних умов не можуть виконувати притаманні їм раніше функції, пов'язані з аналізом інформаційного простору. Адже в такому випадку втрачається потенціал креативно-технологічних можливостей випереджальних активних впливів.

Тому перед сучасними фахівцями з питань комунікаційно-контентної безпеки, які мають знаходити адекватні рішення щодо протидії глобальному гібридному тероризму, зокрема, в інформаційній сфері, постає нагальна задача переходу в практичній діяльності до нових технологічних рішень – інформаційно-контентного аудиту публічного життя (того чи іншого явища, процесу і навіть однієї людини).

Ключові слова: моніторинг, інформаційний простір, інформаційно-контентний аудит, комунікаційно-соціумне середовище.

Постановка проблеми. Появу моніторингу як технологічної методики усвідомленого пошуку матеріалів контентної інформації про соціально-публічні процеси спричинила публічна діяльність населення, яка стала широкою і самостійною сферою, що не контролюється традиційними публічними гравцями. Серед таких чинників, наприклад, поява великої кількості публічних видань, які однооментно можуть впливати на настрої громад, хоча розташовані в різних геопозиційних зонах; залежність учасників суспільно-економічних дій від усвідомленого ставлення до того, що відбувається, громадами; демократизація суспільства та державного управління; надлишкове заповнення інформпростору інформацією та даними; мобільний зв'язок та онлайн передача даних; паблік-рилейшинз як технологія наближення споживачів до виробників; посилення публічної конкуренції у всіх напрямках життєдіяльності (від світових брендів і їхніх масштабів до громадян та громад) як новий вимір економіки знань тощо.

Потокові процеси та висока динамічність контентних форматів у повсякденному житті доводять, що такі ж динаміки з ще більшою інтенсивністю спостерігаються в умовах реалій гібридно-месіанських агресій. Творення середовищ гібридних глобальних терористичних технологій планетарного масштабу (що намагається продукувати путінська Росія) свідчать про те, що контентні протистояння є не просто окремим випадком сучасного геопротистояння. Це сьогодні підтверджена реальність того, що саме контентні образи стають базою для мотивацій та спонукання різних сторін до збройного насилля неконвекційного характеру (аж до цинічного нищення всього і всіх за терористичними стилістиками), яке провокується комбінованим комплексним креативно-сценарним комунікаційно-контентним інструментарієм прямої та опосередкованої дії в різних масштабах та динамічних проявах.

Найбільшою загрозою тут постають контекстні дії, бо вони направлені на формування образів, які сприймаються швидше та залишаються у свідомості довше, ніж прямі аргументи чи факти (фашисти, бандерівці, хунта, русофоби тощо).

Особливого впливу така технологія набуває за умов неформатного поєднання реального страху і неформальних умов сприйняття слова в контенті за законами екстремально-кривавих шоу. Саме там інформаційно-гібридні агресори переважають реальність і вигадки настільки, що знищують опонента силою реакцій та

неформатних впливів не на театрі бойових дій, а у штучно створених умовах контентно-образної глобалізації. Для пересічного громадянина, який звик довіряти слову офіційних джерел, важко відійти від стереотипів та навчитися розрізняти справжні, об'єктивні відеосюжети від зрешисованих кремлівськими технологічними креативними центрами.

За умов зростання інформаційних потоків сучасності до наддинамічних, коли основними одиницями виміру інформпростору стають не тенденції, виокремлені за попередній період (місяць, квартал, рік), а щодобові інформаційні резонанси і, відповідно, зосередження зусиль на акцентуванні та утриманні уваги суспільства (певного соціуму) на актуальних проблемах (трендах), необхідно довести практичну неадекватність сучасним викликам застарілих підходів до аналізу інформсередовища, яким є моніторинг, та запропонувати нові технологічні підходи до ефективних рішень.

Аналіз останніх наукових досліджень і публікацій. Тема моніторингу інформаційного простору є досить значущою в дослідженнях низки вітчизняних та іноземних науковців. Дослідженням за даним напрямом присвячені роботи, зокрема, В. Різуна, Т. Скотникової, В. Іванова, О. Додонова, Д. Ланде тощо.

Зазвичай, науковці розглядають проблематику моніторингу інформаційного простору як одного з методів наукового дослідження. При цьому "збирання та обробка даних, оцінювання та прогнозування стану об'єкта моніторингу, створення концептуальних і формалізованих моделей об'єкта, вироблення рекомендацій для ухвалення управлінських рішень" визначаються як основні функції моніторингу [1].

Метою статті є обґрунтування зміни парадигми при застосуванні моніторингових технологій в управлінських стилістиках держави і суспільства, їхній вплив на психологічний стан суспільних середовищ.

Викладення основного матеріалу дослідження. Ще не так давно, коли в інформаційному просторі домінували усталені види засобів масової інформації – офіційні друковані ЗМІ, телебачення, радіо, інформаційні агенції – така точка зору була абсолютно прийнятною і зрозумілою. Однак, надшвидкий розвиток інформаційних технологій (що став породженням втілення інноваційних розробок у світі), поява новітніх засобів комунікації, які водночас зробили соціально-комунікаційні ліфти із вертикальних до горизонтально-партнерських, здійснили справжню революцію в комунікаційно-

контентному середовищі. З'ясувалось, що творення інформпростору – від цифрових медіа до нових понять та образів – це справа не обраних чи спеціально призначених фахівців, а право кожного громадянина на вираження своєї позиції, точки зору тощо.

Наразі саме цей аспект (як складова комунікаційно-контентної безпеки суспільства і держави) залишається поза увагою науковців і потребує невідкладного осмислення.

Комунікаційно-контентна реальність перетворилася на масове середовище авторств, які не визнають загальноприйнятних норм продукування контенту в межах визначеної законодавчо-нормативної бази окремої держави. Це наочно видно на прикладі роботи представників багатьох російських ЗМІ і ЗМК в Україні та в інших країнах світу (наприклад, Німеччині).

Відтак постає проблема вироблення нових, наднаціональних умов та законів щодо відповідальності за творення контентного середовища, яке формує сутність глобальної віртуальної реальності ноосферного характеру. Очевидно, що на це направлений міжнародний кодекс законів АСТА [2].

Він вимагає від світу законодавчого закріплення в глобальному світі законів авторства і поваги до нього одночасно всіх держав, громад, індивідів, бо тільки так можна зупинити перетворення життя у виключний спосіб існування новітніх геотерористів, які досить ефективно ховаються за спину редакторів та медіа-брендів.

Путінська гібридно-месіанська воєнщина повсякчас доводить всім, що застосування масових (водночас різноформатних) величин впливу навіть однієї (не говорячи вже про безліч) контентних диверсій знищує мир як спосіб життя, мислення, творення щасливого життя у світі.

Подібні складні процеси доводять, що моніторинг брендово-унікальних назв, тегових узагальнень чи навіть фреймових закономірностей контентних лінгвістичних моделей не дає ефективності в умовах надшвидких творень контентного тла, адже контекстні сенси і навіть сутність в різних геопозиційних умовах перебування громад і громадян вихолощує сенс моніторингових узагальнень (сміслові фільтри) пошуків. При цьому варто враховувати те, що ці пошуки нині вимірюються гігантськими обсягами даних, а, з другого боку, є лише інерційним ехом (усвідомленим знанням про минуле), а не джерелом випереджаючих знань про майбутні виклики, ризику, загрози.

Щоб почати вирішувати ці складні технологічно-креативні проблеми, слід зважити на те, що середовище дій кожного військового комунікаційно-контентного підрозділу є унікальним за джерелами інформації та специфікою розуміння ситуацій в конкретному місці за геопозиційними ознаками та соціальними середовищами (особливостями конкретних людей, громад) тощо.

Оперативні медіа-сили (технологічна сукупність медіа-інструментів та персоналістична медіа-автура) мають оперувати не технологіями заданих в центрі (системі управління) тез, сенсів чи контентних образів, а технологіями бачення конкретних геопозиційних театрів бойових дій (де залучення цивільних стало світовим трендом), які будуть реальними для конкретної ситуації в конкретному комунікаційно-соціумному середовищі.

Це середовище важливо розуміти (увійти в нього, почути і, головне, не потонути в лавиноподібному дезінформаційному морі). Необхідно знайти акценти, факти, аргументаційні ряди і навіть теми, які б креативно знищували образно-контентні засади і сили агресора в кожному середовищі людей. При цьому нам необхідно чітко розрізняти (позиціонувати) ці різнонаправлені за мотиваціями (прямо чи опосередковано мотивовані,

заангажовані, вражені нейро-психологічними технологіями, модними трендами, фрондистськими настроями тощо) технологічні образи, створені агресорами для враження свідомості у всіх групах впливу.

Традиційні моніторингові технології – це швидше технології пасивного спостереження, які визнавались ефективними тоді, коли комунікаційні процеси були за-торможені і мали вакуум наповнення. Це спостереження за минулим, але аж ніяк не за сьогоднішнім чи завтрашнім комунікаційно-контентним новотворенням. Зрозуміло, що в такому випадку втрачається технологічна можливість випереджальних активних впливів. Такий моніторинг часто ще й дуже вузько націлений на корпоративні величини, щоб гасити активність ініціатив. Ці технології практикують управлінські системи бюджетної дії як технологічні прийоми для творення звітності чи убезпечення посадової недбалості та відсутності фаховості в умовах швидких суспільно-світових динамік.

Моніторинги (як технології "бачення" ситуації) досить сумнівні в умовах знищення контентних кордонів (як у форматах подачі даних чи інформації, так і в сприйнятті контенту в динамічних середовищах сучасних гаджетів, які досить активно розширюють межі вибраних користувачем спеціалізацій).

Завдання моніторингові – це завдання усвідомленого відбору визначених даних за статичними характеристиками, смисловими фільтрами (тегами). Своєю чергою, це досить часто приводить до втрати орієнтації в потокових процесах контентних форматів та ситуативних геопозиційних вимірах (особливо в випадку застосування сценарно-комунікаційних спротивів стратегічного рівня).

За сучасний інституційно-регламентний приклад підходів до моніторингу саме сучасного інформаційного простору в Україні є сенс взяти публічне оголошення КМУ від 22 березня 2015 р., де зазначається: "Міністерство інформаційної політики України оголошує конкурс на заміщення вакантних посад державних службовців. Конкурс оголошено на такі посади:

- начальник відділу захисту інформаційного простору;
- головний спеціаліст відділу захисту інформаційного простору;
- начальник відділу моніторингу;
- головний спеціаліст відділу моніторингу;
- завідувач сектору медійних комунікацій;
- головний спеціаліст сектору медійних комунікацій.

Загальні вимоги до кандидатів на посади: громадянство України, повна вища освіта за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра або спеціаліста за галузями знань: "Журналістика", "Право", "Політологія", "Міжнародні відносини", "Соціологія"; відповідний досвід роботи, володіння державною мовою" [3].

Подібна управлінсько-регламентна постановка підтверджує традиційне правило, яке тотально використовується в центральних органах виконавчої влади – там існують мікрівідділи (2-3 спеціаліста), які оперують одночасно невідповідними показниками – високою особистою відповідальністю працівників структур, які об'єктивно не в змозі самостійно виконувати масштабні завдання; жорсткою ієрархічністю в умовах постійного авралу, що призводить до неможливості протистояти простим формальним рішенням-вказівкам з низьким рівнем постановки моніторингових завдань; слабким матеріально-ресурсним забезпеченням тощо.

Міністерство інформаційної політики протягом минулого року вело активний пошук нових підходів до функціонування інформаційних структур державних органів влади. Зокрема, як свідчить звіт міністерства за 2015 рік "одним з амбітних завдань, що стоять перед МІП, є розробка концепції реформування сфери держа-

вних комунікацій спільно з Секретаріатом КМУ та РНБО" [4]. Результатом цієї роботи стала презентація на засіданні Кабінету Міністрів України 20 січня 2016 року Концепції реформи урядових комунікацій.

Як зазначалось під час презентації Концепції, в ході підготовки документа був проведений "аудит комунікаційної діяльності Уряду, опрацьовано понад 500 сторінок даних, розглянуто близько 12 комунікаційних систем урядів інших країн та залучено досвід тих, які найбільше відповідають сучасним викликам" [5].

Міністерство дійшло цілком логічного висновку: "Комунікаційна система Уряду потребує повного перезавантаження" [6].

Саме тому було запропоновано створити нову структуру – Урядовий офіс з комунікацій. У нас не було на меті аналізувати запропоновану нову структуру та її функції (в межах цієї статті), але все ж зупинимось на одному із аспектів діяльності. Це – моніторинг. Він не є, за задумом міністерства, глобальною фундаментальною функцією, а віднесений до сервісів, в даному випадку аутсорсингових (що є принципово правильним, якщо орієнтуватися на вчорашні підходи до функціонування інформаційних структур центральних органів влади).

На жаль, спеціалісти, які працювали над розробкою Концепції, так і не змогли дослідити, що моніторингові технології вже не дають необхідної картини бачення інформаційного простору, який став високодинамічним та різнопотоковим не тільки тематично чи аргументаційно, а за акцентами і стилістичними форматами контентних ритмів.

Моніторингова робота, як не прикро, майже цілком залежить від сучасної практики нішевих монопольних поставок аутсорсингових послуг з традиційного моніторингу.

Моніторинговий аутсорсинг (повтор тегів, лінгвістичних фільтрів, персон в часі), зазвичай, працює виключно на персонау керівника, назву поточного проекту, а не на ситуацію у сфері, у громаді, в кластері, в напрямі, якими давно стали інформаційні поля, середовища та інші сучасні комунікаційно-контентні виміри життя громади України тощо.

Це в регламентно-процедурному та технологічно-бюджетному аспекті унеможливує реалізацію ефективних сервісів цифрового урядування та потребує мати потужні державні креативно-технологічні комплекси промислового масштабу. Останні для ефективної діяльності потребують інформаційно-технологічних баз даних із активними різновидами архівно-потоківих контентних ресурсів, жанрів та форматів (з можливістю графічного аналізу сегментів бази чи он-лайн доступів) та цілодобові служби інформзапиту з підтримкою сервісів довідкової літератури і підбору контентних масивів для виконання різних управлінсько-стратегічних, регламентно-процедурних, творчо-виробничих, законодавчо-нормативних завдань всього комплексу комунікаційно-контентної безпеки.

Моніторинг в такому випадку дає на виході лише статичні дані щодо визначених величин (персон, подій, заходів тощо) минулих ситуацій. Він, звичайно, дозволяє відслідкувати тенденції напряму та запропонувати шляхи усунення певних недоліків, але прогноз перспективи є в такому випадку справою проблематичною. Тобто, моніторинг згадувань – це технологічна послуга оперативного обслуговування за принципом "швидкої допомоги" в отриманні даних про когось/щось у жорстких умовах політичного авторитаризму чи галузевого стилю управління з детермінованою відповідальністю.

Цей підхід до моніторингу йде від нефахових, непрозорих дій управлінських стилістик паперових регла-

ментів забюрократизованого державного апарату та небажання керівників будь-якого рівня знаходитись в форматі постійного публічного аудиту викликів, ризиків, загроз. Саме останній має працювати на докорінну зміну управлінських регламентів та процедур з метою успішного відходу від оперування документами чи одноразовим аналізом як виключним унікальним явищем і фактором. Тоді відбувається перехід до адекватної обробки потоків та запровадження якісного комплексу прогностичного аналізу контентних потоків і різномасштабних контентних масивів.

Відтак, виникає **антагонізм** між поточними потребами (персони, компанії, відомства тощо) та сьогодишніми довгими державними інтересами, перспективами, Майданними цінностями, які можуть мати системне відображення в аналітично-прогностичному баченні перспектив розвитку як окремих суспільно-економічних сегментів, кластерів, так і країни загалом.

У країнах прямої демократії та сучасних глобалізованих горизонтальних суспільствах моніторинговий підхід суперечить іншій реальності – найбільшій увазі громад до щільного публічного висвітлення комунікаційно-контентними середовищами всіх сторін суспільного та державного життя.

Феномен Майданів, феномен окопного братства доводить, що без масових комунікацій та довіри в партнерстві (а не на засадах патерналізму) не можуть щасливо співіснувати громадяни вільної країни.

Традиційний підхід до моніторингу суперечить національним інтересам Майданної України, яка вимагала уваги до життя громад і громадян. Увага – це подовжений резонанс, резонанс – це агрегація різних регіональних полів, а інформаційно-контентні поля можна вивчати тільки технологіями подібними до КАІР (контекстний аналіз інформаційних резонансів) та системами ситуаційних сервісів розуміння координації та розширення можливостей як сучасних рішень щодо впливів на публічні поля різних масштабів [7].

Питання стоїть не стільки про аудиторії як про комунікаційно-контентні середовища життя, як про потенціальні майданчики творення державності і суспільного життя на нових засадах миру, творчості, щастя. В таких середовищах людина творитиме для власного задоволення та для своїх співгромадян. Тоді з'являється новий сенс життя, який є зрозумілим та прийнятним для всіх поколінь.

Повертаючись до оголошення МІП від березня минулого року, зазначимо, що особливість важливості поєднання організаційних підходів та прямих (загальнонаціональних у даному випадку) посадових напрямів з вивчення сукупностей інформаційних полів України як складових інформаційного простору в МІП не "звучить". Зокрема, чисельність відділів захисту інформаційного простору, моніторингу, сектору медійних комунікацій, де по одному начальнику та підлеглому – це не зовсім адекватні реакції на сьогодишні глобальні виклики, ризики та загрози Україні управлінського характеру. Відтак це індикативно вказує на масштаб професійної непридатності не стільки окремих керівників, скільки свідчить про необхідність запровадження адекватної стратегічної ланки комунікаційно-контентної безпеки в органах стратегічної координації.

На жаль, Концепція реформи урядових комунікацій, де досить досконало прописаний функціонал діяльності Офісу з комунікацій первинного рівня, жодним словом не оговорює проблему саме стратегічних рівнів комунікаційно-контентної безпеки держави. Іншими словами, підходи до діяльності державних інформаційних структур 2016 року, насправді, не так вже й відрізняються від підходів 2015 і попередніх років.

Проблема полягає в тому, що всі інші структури нижчого рівня, зокрема, міністерства, проблемами комунікаційно-контентної безпеки не займаються (в кращому випадку проводять окремі спеціальні інформаційно-психологічні дії). В інформаційному просторі, а точніше в комунікаційно-контентному середовищі сьогодення вони шукають (через моніторинг) свої бренди, персону міністра, його сім'ю, його друзів, команду, теми, напрями (позитив-негатив) тощо.

За правильної постановки щодо вирішення зазначених проблем ці структури (без винятку) мали б вивчати самі ці середовища, щоб бачити індикативні показники розвитку України і її суспільних організацій та механізмів тощо.

Однак, відділи малої комплектації (які існують у всіх ЦОБВ) апіорі не можуть повноцінно займатися продукуванням ситуативно-креативних сервісів, форматів та різновидів сучасної прогнозно-аналітичної продукції. В кращому випадку вони (відомства) будуть заключати угоди на аутсорсингові послуги (що може слугувати приводом для формального виконання зобов'язань з боку виконавців подібних функцій, які більше орієнтовані на посадову безпеку брендів осіб, а не на потоки контенту, до того ж виникає небезпека застосування корупційних схем з виведення коштів за рахунок інформаційно-аналітичних (консалтингових) послуг тощо).

Агреговані інформаційні середовища (інформаційно-смыслові поля та медійно-мережеві інструменти) вимірюються не тільки центром, а мають десятки підвидів у регіонах, які, своєю чергою, мають ще сотні різновидів і все це в динаміці доби... Відділи в 4-5 осіб такі проблеми не вирішують апіорі, а технологічне забезпечення потребує адекватних масштабів та ефективності використання.

Якщо відповідний рівень управління оперує моніторингом як виключним технологічним явищем, то цей управлінський склад приречений на програш, а значить підсилення різноформатного "путінізму" в питаннях комунікаційно-контентної безпеки громад та державних інститутів України.

Саме тому подібний комплекс функціональних напрямів має реалізовуватися в потужному різнорівневому ситуаційному сервісі координаційного характеру на реагування публічних позитивів та негативів, які існують та динамічно з'являються в інформаційному просторі України [8].

Моніторинговий підхід до інформаційних матеріалів, коли вони ще не стали потоками, мав місце і сенс у минулому. Тоді кожен такий матеріал був майже відкриттям чи ексклюзивом, який, завдячуючи традиційним ЗМІ та первинним сайтам, впливав на великі масиви громадян, громад, інститутів влади. Коли ж матеріал – як одиниця – перестав бути головним, а швидкість продукування контентних форматів та їхнє перемішування перетворило всі ці матеріали в потік, постала проблема аналізу різномасштабних масивів даних, які часто вже не є інформаційним явищем, а тільки фоном публічного життя.

Так виникає дезорієнтація, яка часто посилюється дезінформацією в цих потоках, за рахунок вкидання псевдоданих, що стали називатися фейками.

Все це доводить, що принцип моніторингу, який базується на пошуку закономірностей, не працює в сучасних комунікаційно-контентних середовищах, оскільки нам потрібно знати те, що сьогодні загалом не знає. Громадськість дізнається про ЩОСЬ в он-лайн режимі і то, якщо це ЩОСЬ буде адекватно представлено в інформаційно-контентних потоках, які несуть дані, що можуть і стають інформацією. Але, тоді це пізнання відбувається вже через феномен суспільної уваги, яка

вимірюється в такому випадку не стільки темою чи системою аргументів, скільки акцентами, стилістичними подачами, аргументацією, баченням чи технологіями заданого опонування тощо.

Водорозділом між адекватністю та неадекватністю моніторингових технологічних дій в аналізі інформаційних полів став процес легалізації путінською Росією стандартів, практик, методик, стилів глобального гібридного тероризму в Україні та світі спеціальними технологічно-методологічними комплексами з використанням засобів масових комунікаційних диверсій, впливів, брутального масового комунікаційного терору тощо.

Масштаби впливу цього комплексу світ ще не усвідомив. Однак, вже можна констатувати, що саме кремлівський глобалістичний гібридний стиль новітнього комбінованого тероризму створив новий стан планетарного життя, який умовно назовемо планетарна стривоженість (переддень масового страху, який є порогом істерій).

Тобто, мобілізаційна мета гібридних контентних потоків терористичної направленості комунікаційної воєнщини Кремля досягнута. Росія реально втримує планету в стані гібридного миру, який характеризується тривожним очікуванням нової світової війни і, відповідно, відмовою від удосконалення розвитку потужних громад (поки що окремих) за рахунок культурологічних, туристичних, духовних тощо аспектів глобально-планетарного життя. Таким чином, гібридні терористи намагаються повернути світ в стан виживання, недовіри, агресії, знищуючи цим перспективу та ефективність миру як технологічно-методологічного стану розвитку планети рівних людей в середовищах партнерського ноосферного виміру

Сьогодні надважливо розуміти, що комунікаційно-контентна реальність – це відкрите глобальне (виключно динамічне) середовище змінних (суб'єктивних та інституційно-суб'єктивних). Вони вимагають комбінованої комплексної дії не стільки на рівні управлінського менеджменту чи інфраструктури, а на рівні конкретного виконавця (як обов'язкового творця контентного формату чи жанрового напрямку, особливо якщо він на оперативній передовій реагування чи в процесі активного он-лайн-коментування).

Надважливо розуміти і те, що функція координації постановок завдань (тобто акцентувань, але в ціннісних межах) не має права втручатися у формулювання цих завдань в їхній завершній формі. Це буде звукувати потенціали та комунікаційно-контентні можливості для адекватності реакцій та перетворювати комунікаційний процес в примітивний бот-імітаторський вал. Тобто, і за таких умов впливи будуть, але лише кількісно-примітивні та в стилістичі гібридного терориста-агресора (маніпулювання фактами, руйнування їхньої автентичної природи появи, приниження, нищість, страх, брутальність тощо)...

Технологічно-регламентні процедури в комунікаційно-контентному виробництві важливі, коли вони тотожні всім ланкам процесу. Коли там є будь-які дії суб'єктивно-оперативної реакції (що має свою поведінкову парадигму), то в таких значеннях (процедурах) виступає вже процес стратегування (ситуативно-сценарні рішення) як формат гри різнодинамічної, різноформатної, різножанрової. Тому маємо відрізнити геостратегічну динаміку від геополітичного позиціонування (геополітичного статусу чи положення).

Тобто, превалюючими мають бути не технологічні рішення, а моделювання стратегій в дискретних умовах аудиторій, які на вас (персону, діяльність, процес тощо) реагують. Все це величини конкретних викликів, ризиків, загроз для інформаційної безпеки вже у вимірі комунікаційно-контентного спротиву.

Відтак виникає потреба в комплексній системі надшвидкого аналізу та визначення, передусім, публічних потенціальних контентних трендів (які мають резерв публічного резонансу).

Сенс розвивати чи нейтралізувати ці тренди (управлінське рішення) – це вже зовсім інші технологічно-креативні підходи, де очевидним у межах доби стає потреба в потужному різномасштабному комплексі координативної (і поєднання) прогнозованої аналітики публічних інформаційних просторів із он-лайн соціологією публічного потенціалу. В такому випадку ми отримуємо ефективну комплексну систему оперативного аналізу комунікаційно-контентних середовищ.

Висновки з даного дослідження та перспективи подальших досліджень. Таким чином, моніторингу як аналізу інформаційного простору України і його регіональних інформаційних полів (закінчених величин) немає як технологічної системи аналітичного сервісу.

Моніторингові спостереження відбуваються за стилістично-технологічними рішеннями бізнес-маркетингу, який націлений виключно на задані параметри (визначені і зрозумілі) – все інше його мало цікавить.

Моніторингові спостереження – система технологічних дій, які не можуть забезпечити матеріалом для розробки середньострокових та довгострокових публічних стратегічних дій, оскільки у системі виконавчої влади до цих пір відсутній поділ на стратегічне комунікаційно-сценарне продукування та оперативне реагування (тобто, відсутнє розуміння владними інституціями дій громади). Відтак громади і суспільство не адаптуються під стратегію дій органів виконавчої влади (оскільки немає самої комунікаційно-контентної стратегії). Моніторинг працює дискретно, на особу керівника.

Оскільки державні органи продовжують діяти в стандартах традиційних управлінських систем стосовно середовищ публічного життя громад, це автоматично веде до затягування модернізації України як процесу синергетичного єднання потенціалів громад та державно-політичних інститутів України.

Г.В. Любовец, канд. ист. наук, доц.

В.Г. Король

Киевский национальный университет имени Тараса Шевченко, Киев

МОНИТОРИНГОВЫЕ ТЕХНОЛОГИИ КАК ОТРАЖЕНИЕ КОНТЕНТНОГО ИНФОРМАЦИОННО-ИНЕРЦИОННОГО ПУБЛИЧНОГО ЭХА

В статье рассматриваются актуальные проблемы новых подходов к вопросам коммуникационно-контентной безопасности, составляющими которой являются технологии видения конкретных геопозиционных театров боевых действий, которые будут реальными для каждой конкретной ситуации в конкретной коммуникационно-социальной среде.

Традиционные мониторинговые технологии – а это скорее технологии наблюдения – в современных условиях не могут выполнять присущие им ранее функции, связанные с анализом информационного пространства. Ведь в таком случае теряется потенциал технологической возможности опережающих активных воздействий.

Поэтому перед современными специалистами по вопросам коммуникационно-контентной безопасности, которые должны находить решения по противодействию глобальному гибриднему терроризму, в частности, в информационной сфере, возникает насущная задача перехода в практической деятельности к новым технологическим решениям – информационно-контентному аудиту публичной жизни (того или иного явления, процесса и даже одного человека).

Ключевые слова: мониторинг, информационное пространство, информационно-контентный аудит, коммуникационно-социальная среда.

H.Liubovets, PhD in History, Associate Professor,

V. Korol

Taras Shevchenko National University of Kyiv, Kyiv

THE MONITORING TECHNOLOGIES THAT REFLECT THE INFORMATION AND INERTIAL PUBLIC ECHO CONTENT

The article considers actual problems of the modern approaches to communication-content security challenges. Techniques of specific geopositional war theatres seeing that are real for every concrete situation in the particular communication and content environment comprise this type of security.

Traditional monitoring techniques that are mainly the surveillance do not cope with their mission to analyze the information environment. This scenario causes loss of the potential of the creative and technological active power preemptive capabilities.

This raises the problem of the global hybrid terrorism particularly in the information domain. The experts face such matters and their mission is to find the appropriate counteraction to the above-mentioned hybrid terrorism problem. The information domain is a one that needs particularly new technological answers such as the social life information and content audit (regards some scene, process and even a person).

Keywords: monitoring, information environment, information and content audit, communication and society environment.

Сьогодні ж слід усвідомити, що комунікаційно-контентні середовища людей вже не терплять простих лінійних рекламних технологічних рішень масового рівня, які не враховують людський настрій та естетику сприйняття цільових груп. Світ контенту прямує до систем опосередкованої індикації всіх публічних процесів за найвищими динаміками. Практика продукування фейково-постановочного контенту, направленого технологіями гібридного тероризму путінізму на страх і приниження, тільки доводить, що горизонтальні комунікаційно-контентні середовища замінюють монопольні ієрархії акумуляції страху та кривавих жертв можливостями розвитку в системах миру та добра.

Відтак, ми маємо переходити у вивченні інформаційного простору до нових технологічних рішень – інформаційно-контентного аудиту публічного життя (того чи іншого явища і навіть людини (соціальні мережі)).

Список використаних джерел

1. Різун В. В., Скотникова Т. В. Моніторинг у системі методів журналістикознавства: основні засади. [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://journlib.univ.kiev.ua/index.php?act=article&article=1670>

2. What is Acta and why should you be worried about it?. [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://www.wired.co.uk/news/archive/2012-01/24/acta-101?page=all>

3. Міністерство інформаційної політики України оголошує конкурс на заміщення вакантних посад держслужбовців. [Електронний ресурс] Режим доступу: http://www.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=248028541&cat_id=244277212

4. Звіт Міністерства інформаційної політики України за 2015 рік. [Електронний ресурс] Режим доступу: http://mip.gov.ua/files/Presentation/_MIP_2015_years_report_01_.pdf

5. "Уряд підтримав Концепцію реформи урядових комунікацій, розроблену Міністерством інформаційної політики України". [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://mip.gov.ua/news/887.html>

6. Там само.

7. Григорій Любовец, Роман Савчук. Технологічний комплекс для державного координаційного центру ситуативного аналізу. [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://armyua.com.ua/technologichnij-kompleks-dlya-derzhavnogo-koordinacijnogo-centru-situativnogo-analizu/>

8. Григорій Любовец, Роман Савчук. Міністерство оборони: відповідальність за інформаційно-безпековий простір України. [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://armyua.com.ua/ministerstvo-oboroni-vidpovidalnist-za-informacijno-bezpekovij-prostir-ukra%D1%97ni/>

Надійшла до редколегії 22.03.16